

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ś. w dniu 22 września 2016 roku jechał samochodem marki R. (...) nr rej. (...) ulicą (...) w W.. W czasie jazdy znajdował się pod wpływem alkoholu. Około godziny 21.45 został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy policji A. N. i P. W.. Sprawdzono stan trzeźwości kierującego urządzeniem A. z wynikiem pozytywnym. A. Ś. został przewieziony do KP W. U., gdzie poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu Alkomat S. (...). Wynik badania to o godz. 22.15 – 1,77 promila, o godz. 22.16 – 1,90 promila i o godz. 22.44 – 1,41 promila.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego (k. 16, 47), zeznań świadków: P. W. (k. 9-9v, 47-48), A. N. (k. 11-11v, 47-48), a ponadto na podstawie protokołu badania na urządzeniu kontrolno-pomiarowym wraz ze świadectwem legalizacji (k. 5-6).

Oskarżony A. Ś. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, że w dniu 22 września 2016 r. około godz. 21.25, wracając z pracy samochodem zajechał do sklepu. W pracy miał dużo stresów i postanowił kupić setkę wódki. Kiedy wyszedł ze sklepu wypił tę wódkę. Wsiadł do samochodu i udał się w stronę domu. Przy ul. (...) zatrzymał go patrol policji (wyjaśnienia k. 16, 47).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie sprawstwo A. Ś. nie budziło w ocenie Sądu wątpliwości. Po pierwsze sam oskarżony w toku całego postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył na tę okoliczność wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Ponadto sprawstwo oskarżonego potwierdziły również pozostałe dowody zgromadzone w przedmiotowej sprawie, w szczególności zeznania świadków P. W. i A. N., tj. funkcjonariuszy policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego w momencie, kiedy ten kierował samochodem w stanie nietrzeźwości. Zeznania w/w świadków Sąd ocenił jako całkowicie wiarygodne. Jako osoby obce dla oskarżonego nie mieli oni zdaniem Sądu żadnego powodu, by składać w tej sprawie zeznania niezgodnie z rzeczywistością. Były to zeznania funkcjonariuszy policji, wypełniających jedynie swoje służbowe obowiązki.

Z kolei stan nietrzeźwości oskarżonego został wykazany badaniem na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzonym na urządzeniu typu Alkomat S., posiadającym aktualne świadectwo legalizacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd ustalił stan faktyczny jak na wstępie.

Zdaniem Sądu zachowanie A. Ś. w dniu 22 września 2016 roku wyczerpało znamiona art.178a§1 k.k., bowiem kierował on wówczas samochodem marki R. (...) ulicą (...) w W. znajdując się w stanie nietrzeźwości. Pojęcie stanu nietrzeźwości zdefiniowane zostało w art.115§16 k.k., według którego stan nietrzeźwości zachodzi m.in., gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Kwalifikacja z §1 wskazanego przepisu dotyczy prowadzenia w takim stanie pojazdu mechanicznego, którym niewątpliwie jest samochód osobowy.

Wymierzając karę A. Ś. Sąd kierował się zasadami wymiaru kary wskazanymi w art.53§1 i 2 k.k.

Z jednej strony przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd nie mógł pominąć wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu. Okolicznością powszechnie wiadomą jest bowiem, iż przestępstwa kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości w naszym kraju są wyjątkowo nagminne, a ich zagrożenie przez wiele osób jest bagatelizowane. Jednakże przestępstwa

przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji bardzo często w sposób bezpośredni zagrażają najwyższemu dobru chronionemu prawem, tj. zdrowiu i życiu ludzkiemu. Szczególnie wysokie niebezpieczeństwo stwarzają właśnie uczestnicy ruchu drogowego znajdujący się w stanie nietrzeźwości i dlatego winni być oni karani z całą stanowczością.

Poza tym, wprawdzie „nie mogą być uznane za obciążające okoliczności należące do znamion przestępstwa, za które sprawca został skazany, chyba że w grę wchodzi okoliczności podlegające stopniowaniu co do ich nasilenia, jakości lub nagromadzenia” (uchwała SN, cała Izba Karna, 28.02.1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975/3-4/33). Nie bez znaczenia w przedmiotowej sprawie jest zatem fakt, iż w przypadku A. Ś. zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu była bardzo duża – ponad 6-krotnie przekraczała najniższy próg stanu nietrzeźwości. Zwrócić należy również uwagę, że oskarżony wsiadł do samochodu i kontynuował jazdę bezpośrednio po tym, jak spożył alkohol. Nie budzi zatem żadnej wątpliwości, że doskonale zdawał sobie zatem sprawę, że w jego organizmie znajduje się alkohol. W konsekwencji uznać należało, że przypisanego mu przestępstwa oskarżony dopuścił się nie tylko umyślnie, ale w zamiarze bezpośrednim.

Z drugiej strony Sąd nie mógł pominąć faktu, iż oskarżony jest osobą dotychczas nie karaną (karta karna k.44).

Mając powyższe okoliczności na uwadze w ocenie Sądu odpowiednią karą w przypadku oskarżonego będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, mając na uwadze sytuację finansową i rodzinną oskarżonego, niecelowe byłoby orzekanie wobec niego kary innego rodzaju, co wiązałoby się ze zwiększeniem obligatoryjnych obciążeń o charakterze finansowym, jakie z mocy ustawy Sąd miał obowiązek nałożyć na oskarżonego – zgodnie z art. 43a§2 k.k., co w istotny sposób wpłynęłoby na pogorszenie warunków bytowych oskarżonego i jego rodziny. Zwrócić należy bowiem uwagę, że oskarżony jest żonaty, ma dwoje małoletnich dzieci na utrzymaniu, a jego miesięczne dochody kształtują się na poziomie 2.300-3500 zł, przy czym jest to dochód łącznie z podejmowanymi przez niego dodatkowymi pracami dorywczymi. Oskarżony nie byłby zatem w stanie, przy tego rodzaju obciążeniach, wykonać orzeczonej ewentualnie kary ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku świadczenia nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne. Z kolei i tak z mocy prawa Sąd obligatoryjnie musiał nałożyć na oskarżonego – zgodnie z art. 43a § 2 k.k. – obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 5.000 zł, a zatem oskarżony nie byłby w stanie – bez zagrożenia podstaw utrzymania siebie i rodziny – sprostać nałożonej na niego dodatkowo karze grzywny. Mając powyższe na uwadze odpowiednią w przypadku A. Ś. będzie kara pozbawienia wolności – orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd jednocześnie uznał, iż w stosunku do oskarżonego powinna być zastosowana instytucja warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego wskazuje w ocenie Sądu, iż cele kary zostaną zrealizowane mimo nie orzekania kary w najsurowszej postaci i w związku z tym Sąd na podstawie art.69§1 i 2 k.k. w zw. z art.70§1 k.k. zawiesił wykonanie kary na okres próby lat 2.

W razie skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.p.k. Sąd obowiązany jest orzec wobec sprawcy – na podstawie art. 42 § 2 k.k. – środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres nie krótszy niż 3 lata. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego należało orzec właśnie 3-letni okres tego zakazu.

Z uwagi na to, że oskarżony miał zatrzymane w tej sprawie prawo jazdy, na podstawie art. 63§4 k.k. Sąd zaliczył A. Ś. okres tego zatrzymania od dnia 22.09.2016 r. do dnia 08.12.2016 r.

Biorąc pod uwagę sytuację finansową i rodzinną oskarżonego Sąd uznał, iż będzie on w stanie w części ponieść koszty tego postępowania. Dlatego też na podstawie art.627 k.p.k. Sąd obciążył A. Ś. tymi kosztami w wysokości 120 zł tytułem opłaty, której wysokość została określona na podstawie art.2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, natomiast w pozostałym zakresie na podstawie art. art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów procesu, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.